

HARCERSTWO NAD PACYFIKIEM

ROK VI. Nr. 4; (25) KWIECIEŃ 1977. BIULETYN ZHP-DWUMIESIĘCZNIK, WYDAWCA: SZCZEP
HARCEREK "JELENIA GÓRA", SZCZEP HARCERZY "ŚLĄSK" KOŁO PRZYJACIOŁ HARCERSTWA
W VANCOUVER, B. C. REDAKTOR: Hm. M. RÓŻEWICZ, 405 EAST 49th AVENUE. VANCOUVER, B. C.

Św. JERZY-PATRON HARCERS TWA.

Skauting angielski a za nim Harcerstwo przyjęło jako swego patrona św. Jerzego, którego uroczystość Kościoła obchodzi w dniu 23 kwietnia.

Według tradycji kościelnej miał to być młody wojskowy wysokiego stopnia, żyjący za czasów cesarza rzymskiego Dioklecjana. Za przeciwstawienie się jego rozkazom nakazującym prześladowanie chrześcijan był torturowany i skazany na śmierć przez ścięcie. Działo się to około roku 304-go.

Jak głosi tradycja grób jego ma znajdować się w Liddzie, małym

ŚW. JERZY
ST. GEORGE
ST. GEORGES

ru żywotów świętych spisane w XIII wieku przez Jakuba de Foraginę.

Święty Jerzy ideał rycerstwa średniowiecznego, mimo upływu wielu wieków, promieniuje do dzisiaj żywym przykładem bohaterstwa i szlachetnego piękna.

Dlaczego Skauting i Harcerstwo obrało na swego patrona św. Jerzego? Jest on dla nas symbolem walki ze złem, symbolem rycerza bez skazy, całym swoim życiem poświęcającego się dla dobra innych. W imię idei chrześcijańskich poświęcił swoje młode życie i poniósł śmierć męczeńską. Jest on dla nas świetlanym przykładem samozaparcia się i ofiarności. Wpatrzony w jego postać, nie zapominajmy, że walka, którą toczył nie ustała, ale wprost przeciwnie, mimo minionych wieków nadal trwa i wzbiera na sile. Jest to walka dwóch światopoglądów, walka między materializmem a chrześcijaństwem.

Niechaj św. Jerzy patronuje nam indywidualnie w naszych przedsięwzięciach i prowadzi do zwycięstwa nad naszymi słabościami, niech nam przewodzi w pracach harcerskich, abyśmy przepromienieni jego przykładem, mogli z optymizmem realizować nasz żywiołowy ruch harcerski, wszędzie, gdzie się znajdujemy.

Dzisiaj, po straszliwych przejściach drugiej wojny światowej, ze szczególną troską i staraniem musimy wpajać zasady rycerkości, w powierzona nam młodzież, aby wyrosła na obrońców słabych, bezbronnych i uciśnionych.

Św. Jerzy, męczennik, jest wzorem mocnej wiary, która się nie zraża trudnościami i prześladowaniem. Jest wzorem nieugiętego, kryształowego charakteru.

Do jego grobu, w roku 1944 udało się polskie Harcerstwo i złożyło rycerski wotum z napisem: "Harcerstwo polskie - świętemu Jerzemu".

ORGANIZACJA

harcerek

S T O P N I E S H A R C E R E K

OCHOTNICZKA

WYMAGANIA: Warunki ogólne

1. Kandydatka ma skończone 11 lat, oraz co najmniej 6 miesięcy pracy w drużynie.
2. Swoim postępowaniem i zachowaniem zasłużyła na miano harcerki. Jest obowiązkowa, punktualna i uczynna.
3. Płaci regularnie składki.
4. Mówi po polsku.

WYCHOWANIE RELIGIJNE

1. Umie zasadnicze modlitwy po polsku. Umie zachować się w czasie nabożeństw.
2. Zna "Modlitwę Harcerską" i "Kiedy ranne!" Zna dwie kolędy.
3. Rozumie znaczenie "dobrego uczynku" i stara się je spełniać.

WIADOMOŚCI O POLSCE

1. Zna godło i hymn państwowy Polski.
2. Zdobyła sprawność "Miłośniczki Ziemi Ojczystej Nr.1" i "Baśniarki".

WIADOMOŚCI HARCERSKIE

1. Zna i rozumie Prawo i Przyrzeczenie H.
2. Zna kształt i znaczenie krzyża i lilijki harc.
3. Zna ukłon i pozdrowienie harcerskie.
4. Zna organizację zastępu, godło zastępu i drużyny. Wie kto jest zastępową i drużynową.

TECHNIKA HARCERSKA

1. MUSZTRA:

- a/ opanowała podstawową musztrę jednostki.
- b/ umie zachować się w szykach zastępu w obecności sztandaru i w czasie śpiewania hymnu.

2. ŁĄCZNOŚĆ:

- a/ zna zasadnicze znaki gwizdkiem i - 2 -

- a/ ręką oraz znaki patrolowe.
- b/ powtórzy prosty meldunek ustny.

I POMOC:

- a/ zna ogólne zasady higieny, rozumie niebezpieczeństwo zanieczyszczenia rany. Potrafi opatrzyć drobne skaleczenia.

TERENOZNAWSTWO

- a/ zna pojęcie kierunków świata, zna zasadę działania kompasu i potrafi go użyć.

PRZYRODA

- a/ Rozpozna 3 gatunki drzew, rozpozna poison ivy i poison oak.
- b/ Ma pojęcie o zachowaniu się w obecności niebezpieczeństw (dzikie zwierzęta, gady, pożar lasu itp.)

PIONIERKA

- a/ Zna węzły i ich zastosowanie: płaski, kluczka zaciągająca i niezaciągająca się. Umie zakończyć i zwijać linę/

ZYCIE W POLU I GRY

- a/ Odbyła jedną wycieczkę harcerską.
- b/ Tropi śladami i znakami na przestrzeni $\frac{1}{2}$ mili.
- c/ Zna dwie gry ruchowe i różne gry KI-ma.

ZARADNOŚĆ

1. Wie jak używać środki alarmowe i gdzie się one znajdują (doktor, straż pożarna, telefon itp.)
2. Umie utrzymać porządek, potrafi zaszyć dziurę i przyszyć guzik.
- 3/ P trafi przyrządzić napój (kawa, herbata, kakao), ugotować lub usmażyć jajko, zmywać naczynie.

ZWYCZAJE I OBYCZAJE

1. Zna dwie piosenki ludowe i harcerskie.
2. Zna obyczaje polskie związane z Bożym Narodzeniem i Wielkanocą.
3. Zna jeden taniec ludowy polski.

W Y C I E C Z K A

..... Już czas wybrać się na wycieczkę, lub urządzić biwal za miastem. Przynajmniej na jeden dzień. Będzie to dobra "zaprawa" do obozów letnich. Bo gdzieś lepiej przeprowadzić ćwiczenia z sygnalizacji, pionierki, terenoznawstwa, jak nie na otwar-

tym polu. W sali dużo trudniej.

Kilka tygodni przed wycieczką drużynowa powinna przygotować teren, program oraz pomyśleć o transporcie. Jeżeli chodzi o program to inny będzie dla zastępów młodszych, a inny dla starszych. Dla starszych dziewcząt, cała wycieczka powinna mieć charakter jednolity, o jasno określonym, poważnym temacie, dająca w wyniku konkretny rezultat.

Dla młodszych będzie on bardziej urozmaicony. N.P.: ciekawe ćwiczenia z zakresu terenoznawstwa (marsz w kierunku oznaczonego kąta - przy pomocy busoli, rysowanie planów, zorientowanie mapy), sygnalizacji, zbudowanie kuchni polowej, ugotowanie najprostrzej potrawy. A potem przy ognisku śpiew i kilka gier.

1/Wycieczka terenoznawcza. Zastęp wędrowniczek udaje się w pole w celu przeobrażenia szeregu dość trudnych ćwiczeń kartograficznych i terenoznawczych, wyniki których musi być uwidoczniły w postaci opracowanych - dla użytku młodszych zastępów - planów, pomiarów, szkiców, wywiadów, i t.p. Przy okazji harcerki zdają sobie sprawę czy i jakie mają braki w terenoznawstwie.

2/Wycieczka krajoznawcza. Celem jej jest dokładne zapoznanie się z jakimś zabytkiem historycznym, sztuki, przyrody, i t.p.. Materiał z tej wycieczki zebrany i solidnie opracowany może pozostać w drużynie lub być oddany młodszemu zastępom do użytku. Wyprawa n.p. do rezerwatu indyjskiego dla wszechstronnego zapoznania się z miejscową ludnością, jej trybem życia, obyczajami, potrzebami dostarczy ciekawych materiałów do zbiorów drużyny.

3/Wycieczki naukowe dają możliwość dokładnego zapoznania się z urządzeniami i funkcjami placówek naukowych: bibliotek, archiwum, obserwatorium astronomicznego, i t.p.

4/Wycieczka o charakterze społecznym może być bardzo ciekawą. Celem jej może być n.p. zwiedzenie najbiedniejszej części miasta, sierocińca, domu dla ociemniałych lub starców, a następnie zorientowanie się w jaki sposób zastęp może pomóc. Czy przez zbiórki i rozdanie wśród potrzebujących używanej odzieży i prowiantu, czy też przez odwiedzanie samotnych, napisanie listów dla ociemniałych, lub zorganizowanie wycieczki dla sierot. A może ktoś ze znajomych potrzebuje ja-

radości i zadowolenia z pokonanego wysiłku i przeszkód.

Pamiętajmy więc, że jasno określony cel jego powaga i znaczenie oraz realny wynik zapewnią sukces każdej wycieczce.

G R Y I Ć W I C Z E N I A

1. Zastępowa przygotowuje kilka "nieprawidłowych" kopii krzyża (z różnymi pomysłami - np. przestawione wieńce z dębu i lipy, brak kółka w środku, "Czuwaj w innym miejscu, i t.p.). Jedna kopia jest prawidłowa. Która z harcerek pierwsza ją wskaże oraz rozpozna błędy w innych kopiach. Na zakończenia wspólne opisanie krzyża.

2. Wyciąć lilijkę, nakleić na tekturę i opisać.

3. Wspólna gawęda - każda z harcerek powie krótko, który z punktów prawa podoba się jej najlepiej i dlaczego.

4. Każda harcerka dostaje papier i ołówek i w jednym zdaniu postara się podać jaki jest cel ZHP.

Pokłócone sylaby.

Gra zastęp. Prowadząca wybiera punkt prawa i sylaby dowolnie przestawia. Kartki z sylabami kładzie na ziemi w szeregu; dziewczęta stają naprzeciw w pewnej odległości od nich. Na dany sygnał mają one dobiec do kartek i uporządkować tak sylaby, aby tworzyły żądane wyrazy obranego punktu prawa i biegiem odnieść kartki prowadzącej grę. Wygrywa ta, która uczyni to najlepiej i najprędzej.

Odmiana: zastępowa dyktuje litery, z których należy ułożyć jeden z punktów prawa. Wygrywa ta, która najprędzej ułoży dane prawo i bez błędów.

Pomyłki w druku.

Prowadząca rozdaje harcerkom kartki, na których uprzednio wypisała tekst jakiegoś wiersza, lub jedną zwrotkę piosenki, opuszczając litery, lub przestawiając je. Wygrywa ta, która poprawi największą ilość pomyłek.

CZY WIECIE, ZE

Bluszcz żyje 200 lat, wiąz - 400 lat, akacja - 400 lat, buk - 500 lat, jodła - 600 lat, modrzew - 600 lat, klon - 650 lat, lipa - 1200 lat, kasztan jadalny - 1900 lat, orzech włoski - 2000 lat, cyprys - 2000 lat, dąb - 2000 lat, oliwka - 2000 lat, platan - 2200 lat, cedr - 3000 lat, cis - 3000 lat, cyprys błotny - 4000 lat, baobab - 5500 lat, drzewo smocze - 6000 lat.

ORGANIZACJA

Harcery

ZASTĘP HARCERSKI

1. Uwagi ogólne o zastępie.

Dwie zasady stanowią o istocie harcerstwa: Prawo harcerskie i metoda. Prawo daje ideał wychowawczy, metoda decyduje o sposobie postępowania w życiu. Najważniejszym elementem w metodzie harcerskiej jest system zastępowy. Mała grupka chłopców w jednym mniej więcej wieku, w liczbie 5-8 uczestników, pod stałym kierownictwem chłopca, nazywa się zastępem. Zastępem kieruje zastępowy. Organizowanie młodzieży w takie właśnie grupy jest podstawową formą pracy harcerskiej.

2. Duch zastępu.

Warunkiem, żeby zastęp harcerski dobrze się rozwijał jest to, co nazywamy duchem zastępu. Jest to zabarwienie uczuciowe, polegające na tym, że każdy członek zastępu czuje się częścią z wartej całości. Wspólne przeżycia i prace potęgują ducha zastępu. Na ducha zastępu wpływa również opinia zastępu. Stałość członków jest nieodzownym warunkiem pomyślnego rozwoju zastępu. W pracy zastępu i jego programie winien być uwzględniony wybór godła.

3. Zastępowy.

Jednym z najważniejszych funkcji w harcerstwie jest zastępowy-odpowiedzialny kierownik grupy harcerskiej. Baden-Powell który organizował i dowodził wielu drużynami powiedział te słowa: "Gdybym dziś mógł wybierać miejsce, które chciałbym zajmować w ruchu, to chciałbym być zastępowym."

Zastępowy nie jest ani dowódcą wojskowym, ani nauczycielem, lecz przodownikiem gier i zabaw, zajęć i prac chłopięcych w harcerstwie. Zastępowy powinien być o jeden stopień harcerski bardziej wyrobiony od swoich członków zastępu. Zastępowy musi być przykładem, dla swoich chłopców.

Jakie prace i zadania spełnia zastępowy?

1. Opracowuje programy pracy zastępowy i je rozplanowuje.

2. Przeprowadza zbiórki, ćwiczenia i wycieczki po uprzednim rozplanowaniu ich.
3. Organizuje wszelkie prace zastępu.
4. Prowadzi książeczkę zastępu.
5. Bierze udział w radach drużyny.
6. Dbą o to, by chłopcy zdobywali odpowiednie stopnie harcerskie w przepisowym czasie.

Zadania zastępowego są bardzo wielkie, musi posiadać pewne wiadomości i dlatego winien brać udział:

1. w radach drużyny,
2. pracować na specjalnych zebraniach zastępowych,
3. czytać możliwe do osiągnięcia książki harcerskie,
4. utrzymywać jak najczęstszy kontakt z drużynowym, zastępowymi.

4. Książeczka zastępowego.

Książeczkę zastępu prowadzi każdy zastępowy. Format niewielki, na początku godło zastępu, zawołanie, nazwa drużyny, spis uczestników, ewidencja zastępu: nazwisko i imię, data i miejsce urodzenia, zawód, adres rodziców, data wstąpienia do ZHP, przyrzeczenia, zdobycia stopni, sprawności. Całoroczny program pracy, sprawozdania z każdej zbiórki. Książeczka winna być obrazem pracy zastępu. Niezależnie od książeczki prowadzi zastępowy kronikę.

5. Zbiórki zastępu.

Zbiórki winny być tak pomyślane, żeby każda wносиła coś nowego do przeżycia chłopców. Zbiórka składa się z kilku zasadniczych elementów, które stanowią szkielet zbiórki:

1. Rozpoczęcie zbiórki
2. Pogadanka lub gawęda.
3. Gry.
4. Harce.
5. Śpiewy.
6. Sprawy bieżące.
7. Zakończenie zbiórki.

Ad 1. Rozpoczęcie zbiórki odbywa się zazwyczaj chorągiewką: w szyku, piosenka, powitanie chorągiewki. Cały ten obrzęd winien być dowolny.

Ad 2. Pogadanka lub gawęda nie powinna trwać dłużej jak 10 minut oraz dyskusja. Gawęda winna dotyczyć ideologii harcerskiej albo życia współczesnego, gospodarczego ewentualnie historycznego. Rutyna nakazuje, by każda gawęda nie była ideowa, przeplatać o wiadomościach harcerskich.

Ad 3. Gra musi być ciekawa, musi czegoś nauczyć. Gry kształcą spostrzegawczość, pamięć, orientację, zręczność. Harcerstwo przywiązuje wielką wagę do gier i one winne być w programie każdej zbiórki harcerskiej ciąg dalszy nastąpi.....

S P R A W N O S C I

LECHITA

1. Zna legendę o spotkaniu się 3-ch braci i powstaniu Państwa Polskiego.
2. Zna życie Słowian: zajęcia, zwyczaje, wierzenia, mieszkańców, ubiór.
3. Zbuduje szałas w lesie, rozpali ognisko, zagotuje wodę, upiecze ziemniaki, zbiera jagody, wyszuka ślad zwierzęcia.
4. Wykona łuk, dzidę, ulepi garnek, uplecie kosz.
5. Wie jak urządzić święto Kupały, Marzanę, święto wianków, Rękawkę.
6. Zna choć jedną piosenkę słowiańską i jeden płas (taniec) i umie ją uczyć.
7. Umie wymienić kilka bożków słowiańskich (Światowid, Swaróżyć, Dadźbog).
8. Umie opowiedzieć o "postrzyżynach u Piasta".
9. Opowie legendę o Orle Polskim.
10. Zna opowiadanie o świętym Wojciechu.
11. Umie opowiedzieć o tym, jak Polska z pogańskiej stała się chrześcijańską.
12. Zna godło i chorągiew Rzeczypospolitej oraz umie zaśpiewać Hymn narodowy.

ROBINSON

1. Jak Robinson jest zawsze i wszędzie zaradny.
2. Ma kryjówkę w lesie, urządzi ją i ozdobi.
3. Zna okolicę w promieniu 200 kroków od swojej kryjówki: ścieżki, nory, mrowiska, ciekawe drzewa itp.
4. Sporządzi sobie leśny strój, broń, piszczałkę lub fujarkę, gwizdek, kalendarz robinsonowski i parasol, zegar słoneczny.
5. Podaje sygnały.
6. Rozpali ognisko i ugotuje na nim jedną potrawę z produktów przez siebie wybranych.
7. Rozpozna kilka rodzajów śladów np.: człowieka, konia, psa, krowy, kury, wrony, zająca itd.
8. "POLUJE", przyjaźni się ze zwierzętami, opiekuje się roślinami.
9. Opowie o przygodach Robinsona.

U W A G I:

wych przeczytać "Robinsona Crusoe" Dafoego.

2. Sprawność Robinsona jest jedną z najlepszych sprawności zuchowych; wypływa z istoty skautingu, oparta jest na podstawowych zainteresowaniach chłopców w wieku zuchowym. Do dobrego jej przeprowadzenia wystarczy odpowiednio dobrane miejsce (część lasu możliwie dzika), czas (lato) oraz wzięcie się wodza w robinsonowskiego ducha.

MATERIAŁY DO GAWĘD

Na treść gawęd składać się będą przygody i przeżycia Robinsona Crusoe.

GRY I ZABAWY.

1. P o l o w a n i e n a k o z y.

Jedna szóstka kryje się w zaroślach jako "kozy". Kozy bezcąc posuwają się naprzód, za ich głosem biegnie druga szóstka. Jeżeli któremuś z myśliwych uda się dostrzec kozę "zabija" ją nazywając po imieniu. Kozy uciekając do pewnego określonego miejsca. Myśliwi wygrywają, jeśli uda im się zabić połowę kóz.

2. Z r y w a n i e o r z e c h ó w.

Drużynowy wybiera dwa, możliwie jednakowe drzewa pod względem trudności wdrapania się na nie. Są to "palmy kokosowe". Na drzewach oznacza wysokość, do jakiej zuchy będą się wdrapywać, za pomocą sznurka, którym obwiązuje pień drzewa. Na dany sygnał wybiegają zuchy (kolejno). Wygrywa szóstka, która szybciej zbierze swoje orzechy. (Grę można przeprowadzić z zuchami, które już dobrze "łazą" po drzewach).

3. P o z n a j r o ś l i n y.

Każda szóstka zbiera 10 znanych sobie roślin. Wygrywa ta szóstka, która dobrze nazwie więcej roślin.

4. W o j n a z d z i k i m i.

Na wyspie wylądowała grupa Karaibów (jedna szóstka) Robinson z Pietaszkiem idąc ich tropem, odnawiają ich i staczają z nimi bitwę. Zabijają się szyszkami (przyczem Robinson i Pietaszek strzelają z ukrycia-Karaibowie znajdują się na otwartej przestrzeni). Trzy razy trafiony zuch uważany jest za zabitego. Za dobry strzał uważa się uderzenie przeciwnika poniżej pasa.

KRONIKA KPH

KOMINEK HARCERSKI

Przeżyjmy to jeszcze raz.....

Zgodnie z opracowanym kalendarzem imprez na rok bieżący, w dniu 27 lutego b.r. odbył się Kominek harcerski z okazji rocznicy Dnia myśli Braterskiej. Na imprezę tę, która odbyła się w Domu SPK przy ul. Kingsway, przybyła spora ilość rodziców i przyjaciół harcerstwa. Program wypadł doskonale i trzeba przyznać, że był urozmaicony: Szczep Harcerek "JELENIA GÓRA", Szczep Harcerzy "ŚLĄSK" ORAZ dwie gromady zachowawcze wypełnili bogaty program: pokazy, skecze, piosenki i okrzyki były przyjmowane przez obecnych widzów - rzeszami oklaskami. Okolicznościową gawędę na temat założyciela skautingu: Roberta Baden-Powell i Dnia Myśli Braterskiej na dzień 22 lutego - wygłosił Hm. M. Różewicz.

Na zakończenie przemówił Ojciec J. Szwarz - kapelan harcerstwa i zarazem proboszcz parafii św. Kazimierza. Druh E. Twardóg - przewodniczący KPH, podziękował zebranym za liczny udział w dzisiejszej imprezie a przedstawicielom SPK za bezinteresowne wypożyczenie sali.

ZEBRANIE ZARZĄDU KPH

Zarząd KPH na swym miesięcznym zebraniu w dniu 5 marca omawiał szereg spraw bieżących a między innymi akcję letnią obu Szczepów. Zaplanowany jest wyjazd na tegoroczną akcję letnią do Kalifornii, ale brak odpowiedzi i znalezienia odpowiedniego miejsca - zmusi instruktorów wysłanie młodzieży do Ośrodka harcerskiego Hufców w Edmonton. Uchwalono zakupić 10 nowych namiotów oraz urządzić Kolonię Zuchową w White Rock.

DOBRY UCZYNEK - PRACA DLA INNYCH.

Już weszło w zwyczaj, że każdego roku w niedzielę Palmową: harcerki sporządzają palemki, które następnie wraz z Kołem Pań przy SPK sprzedają przed kościołem. Całkowity uzyskany dochód z tej sprzedaży - przeznaczony jest na pomoc dla inwalidów wojennych. W ten sposób młodzież harcerska pamiętając o inwalidach wojennych rozsianskich po całej Europie - realizuje swoją służbę dla drugich - przez dobry uczynek.

WARTA PRZY GROBIE PAŃSKIM.

W okresie wielkiego tygodnia w Wielki Piątek - harcerki trzymały straż przy Grobie Pańskim przez kilka godzin. Natomiast harcerze przejęli służbę w Wielką Sobotę już od wczesnych godzin aż do wieczora trzymając służbę w milczeniu i postawie na "BACZNOŚĆ" - realizując przyrzeczenie: SŁUŻBA BOGU I POLSCE.

Z KARTY ZAŁOBNEJ.

OJCIEC WOJCIECH GOLUS NIE ZYJE.....

W PIĄTEK 15-go kwietnia zmarł nagle Ks. WOJCIECH GOLUS, 80-letni proboszcz parafii św. Kazimierza w Vancouver, a poprzednio proboszcz w St. Catherines, Ont. S.p. Wojciech Golus urodził się w Radzionkowie na Śląsku - 3 sierpnia 1906 roku. Po powstaniu śląskim wstąpił do Kolegium Ojców Oblatów w Lublińcu na Śląsku, gdzie ukończył gimnazjum, po czym przez dalsze siedem lat studia teologiczne w Seminarium Ojców Oblatów.

Zajmował się pracą misyjną w Polsce aż do czasu wybuchu ostatniej wojny. Jako ksiądz-patriota został wzięty do obozu w Dachau i spędził tam okres wojny. Po wyjściu z obozu koncentracyjnego, przebywał w II-gim Korpusie we Włoszech a następnie po zakończeniu wojny udał się do Korpusu do Anglii. Stamtąd przeniósł się do Kanady, gdzie jako proboszcz w St. Catherines wybudował kościół.

W 1961 roku w grudniu przenosi się do Vancouveru, gdzie był jednym z głównych twórców idei zbudowania Domu emerytów i inwalidów im. Mikołaja Kopernika. W 1973 roku przeszedł na zasłużoną emeryturę i przeniósł się do Domu Kopernika, gdzie pełnił funkcję kapelana i wicepreza Zarządu "Kopernik" - Lodge.

Od chwili przybycia do Vancouveru był kapelanem Stowarzyszenia Polskich Kombatantów - Kolo nr. 3.

Pogrzeb odbył się we wtorek 10-go kwietnia. Mszę żałobną celebrował J. Eks. Carney - arcybiskup Vancouveru w asyście 30 księży. Kościół św. Kazimierza wypełniła wielka ilość rodaków z udziałem pocztów sztandarowych SPK i Pol. Tow. "Zgoda". - Zwłoki zmarłego zostały przewiezione na cmentarz Ojców Oblatów w Winnipegu.

W zmarłym polonia vancouvera straciła oddanego pasterza i wielkiego patriotę polskiego. CZĘŚĆ JEGO PAMIĘCI !

